

efter den Skatteprocent, som de øvrige Skatteydere i Kommunen skulle svare. Det andet Standpunkt var, at man skulde gaa over til, hvad her er foreslaaet, nemlig at Næringskommunen ikke skal have nogen selvstændig Bestatningsret, men nøjes med en Del af den Skat, som den vedkommende svarer til sin Opholdskommune. Det havde vi, som sagt, en Strid om i Fjor, og det viste sig da, at Folketingets Flertal forkastede det gamle Grundlag, vi havde arbejdet paa i en Aarrække, og gif over til det ny. Da det nu har vist sig at være Tilfældet, mente vi fra vor Side, at der ikke vilde være synderlig Grund til atter i Aar at opstille store Forslag om at vende tilbage til det gamle Grundlag. Vi vilde sandsynligvis, da Folketinget i Aar er det samme som i Fjor, ikke have andet ud deraf, end at se vore Forslag forkastede. Derfor have vi i Aar valgt at arbejde paa det foreliggende Grundlag, og se at faa det bedst mulige ud deraf. Det er dog imidlertid ikke saaledes at forstaa, at vi fra vor Side have opgivet hele vort Syn paa det gamle Grundlag. Vi have kun, som sagt, valgt at arbejde paa det ny som det, der er lagt foran vor Dør, idet vi ere nødte til at høre os for Folketingets Flertal. Dette Arbejde har ført til, at vi paa mange Punkter ere enedes med Flertallet om at opstille forskellige Endringsforslag, og navnlig om at indstille Lovforslaget i den Affattelse, dette har givet det. Men vi have dog paa flere Punkter maattet opstille Underændringsforslag, i alt fire, som jeg nu skal tillade mig nærmere at omtale. — Det er mit Syn paa en Lov som den foreliggende, at den Interesse, Landbrøget nærmest kan have af en saadan Lov, er at faa de kommunale Skatter lagte over paa et retfærdigere Grundlag og derved navnlig faa Hartkornsskatterne lettede. Det er sikkert nok, at alle ere enige om, at Hartkornet er et uretfærdigt Grundlag at paaligne Skatter paa, idet denne Bestatning slet ikke rammer efter Skatteevnen; det kunne vist alle let blive enige om. Jeg skal ikke anføre Eksempler paa, hvor uretfærdigt den kan ramme eller hvor lidt den rammer efter Skatteevnen; saadanne Eksempler ere saare lette at finde for enhver, naar man blot ser hen til Forholdene, som de ere i Kommunerne, at den ene Mand kan sidde med en stor Ejendom

med meget Hartkorn uden i Birkeligheden at eje den, medens en anden ved Siden af kan eje en lignende Ejendom og tillige have Penge paa Rente til, medens der paalægges dem begge den samme Hartkornsskat. Man vil herester let forstaa, hvor urimelig og uretfærdig en saadan Bestatning er. Skal man altsaa ind paa at faa de kommunale Skatter over paa et retfærdigere Grundlag, er det sikkert, at man maa arbejde hen til at komme bort fra Hartkornsbestatningen, saa vidt det lader sig gøre. Det nytter kun lidt, at man vil komme med et nyt, uretfærdigt Grundlag, stille det ved Siden af Hartkornsbestatningen og ad den Vej hjælpe paa Hartkornshylden. Det er imidlertid den Vej, som enkelte ærede Medlemmer ville gaa ved at komme med et Forslag om en ny Slags Hartkorn, nemlig Bygningshartkorn, og det er den Vej, den højtærede Minister vil gaa med sit Forslag om Bygningskyld. Det er i Birkeligheden at komme med et andet uretfærdigt Grundlag, stille det ved Siden af dette og jævne Forholdene ud paa disse to Grundlag. Det kan ganske vist give en Lettelse for Hartkornet i og for sig, men mod selve Tanken om at komme til et retfærdigere Grundlag for Skatten i Kommunerne, strider det saa meget, som det vel kan. Naar jeg altsaa gaar ud fra, at den største Interesse, som navnlig Landkommunerne kunne have af det foreslagede Forslag, var at komme til et retfærdigt Skattegrundlag og særlig til et retfærdigere Skattegrundlag end hidtil, saa er det klart, at min Opmærksomhed navnlig har været henvendt paa to Ting, for det første paa Lovforslagets § 2 om Skattevedtægterne, om Vedtægterne for Bøiningen af Skatterne i Kommunerne, og for det andet paa Lovforslagets § 18, det her foreliggende Forslags § 16, om Skat paa Hartkornet. Hvad nu først § 2 angaar, havde jo Regeringen foreslaaet en § 2, som ikke sagde noget videre om, hvorledes Skattevedtægterne i Kommunerne skulde være indrettede, men i Grunden lagde Indretningen af disse Vedtægter i Administrationens Haand, idet det egentlig var Indreministeren, der kom til at raade for, hvorledes disse Skattevedtægter skulde være. At gaa den Vej for at faa Vedtægter i Stand, var for mit Vedkommende ganske utilraadeligt; det kunde jeg ikke være med til